

Η Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἤτοιμάσας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ» (Λκ. 2. 29-32)

Τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Συμεών σημειώνουν τὸ τέλος μιᾶς μακρᾶς περιόδου, χιλιάδων χρόνων κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν χωρὶς τὸ Θεό· εἶχαν περάσει χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τότε πού ὁ Ἄδὰμ εἶχε χύσει τὸ πρῶτο του δάκρυ, ἀπὸ τότε πού εἶχε θρηνησεὶ γιὰ πρώτη φορὰ πάνω στὴ γῆ ἐκείνη στὴν ὁποία δὲν εὔρισκες πιά τὸ Θεὸ ἀνάμεσα στὰ πλάσματά Του.

Ὁλόκληρη ἡ γῆ, ὅλο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ποθοῦσε τὴν ἡμέρα ἐκείνη πὺ ἐπιτέλους θὰ συναντοῦσε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸ Θεὸ τοῦ πρόσωπο μὲ πρόσωπο. Νά λοιπὸν πὺ ἡ μέρα ἐκείνη εἶχε φτάσει: ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος μέσα σὲ μιὰ φάτνη στὴ Βηθλεέμ· ὁ Αἰώνιος μπῆκε μέσα στὸ χρόνο· ὁ Ἀπεριχώρητος καὶ Ἀτελεύτητος ὑπάχθηκε στοὺς περιορισμοὺς τῆς κτιστῆς μας κατάστασης.

Αὐτὸς πὺ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀγιότητα μπῆκε στὸν κόσμο τῆς ἁμαρτίας τὴ μέρα τοῦ βαπτίσματός Του μὲ τὸ νὰ βυθιστεῖ στὰ φοβερὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνη μέσα στὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἀποπλύνει τὰ ἁμαρτήματά τους· βυθίστηκε στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ σὰν μέσα στὰ νεκρὰ νερὰ τῆς μυθολογίας καὶ τῶν παραμυθιῶν καὶ βγῆκε φορτισμένος μὲ τὴ νέκρα καὶ τὴ θνητότητα τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποῖους εἶχε ἔλθει νὰ σώσει.

Σήμερα θυμόμαστε τὴν Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου, τὴ συνάντησή Του μὲ τὸ πρῶτο πρόσωπο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μητέρα Του, τὸ ὁποῖο μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Τὸν εἶχε διαισθανθεῖ ὡς Θεό. Ἡ τραγωδία τῆς ἀποστέρησης τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποῖα βρῖσκουμε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ τὸν εἰδωλολατρικὸ κόσμο ἔχει τελειώσει· ὁ Κύριος εἶναι μαζί μὲ τὸ λαὸ Του· ἡ πληρότητα τῆς Θεότητος κατοικεῖ πάνω στὴ γῆ αὐτή.

Μιὰ νέα ὁμως τραγωδία ἀρχίζει, ἡ πορεία τοῦ Θεανθρώπου πρὸς τὸ Σταυρό. Ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στὴ χώρα τοῦ θανάτου καὶ μὲ σκοπὸ Του νὰ πεθάνει. Γεννήθηκε μὲ σκοπὸ Του νὰ πεθάνει γιὰ χάρη μας. Ἄν προσέξατε τὰ ἀναγνώσματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὰ ὁποῖα διαβάζονται γιὰ τὴ γιορτὴ αὐτὴ εἶναι πιθανὸ νὰ καταλάβετε τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποῖους θεσπίστηκε.

Στὸ δέκατο τρίτο κεφάλαιο τῆς Ἐξόδου διαβάζουμε ὅτι ὁ Θεὸς ζήτησε ἀπὸ τὸ Μωυσῆ τὴν καθιέρωση τοῦ κάθε πρωτότοκου ἀγοριοῦ, τὴν προσφορὰ τοῦ παιδιοῦ σὰν μιὰ θυσία σὲ μνήμη τοῦ γε-γονότος ὅτι ὁ Ἰσραὴλ σώ-θηκε ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν Αἰγυπτίων μέσω τοῦ θανά-του ὅλων τῶν πρωτοτόκων τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ παρουσίαση αὐτὴ τοῦ κάθε πρωτότοκου βρέφους στὸ Ναὸ δὲ σήμαινε μιὰ πλήρη ἀφιέρωση στὸ Θεό: τὰ παιδιά αὐτὰ ἐπέστρεφαν στὴ συνέχεια πίσω στὴν καθημερινὴ κοσμικὴ ζωὴ. Ἡ παρουσίαση σήμαινε τὴν ἄφεσή τους στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, σήμαινε ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε πάνω τους δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀναγνωριζόταν ἀπὸ τὸ ὅτι οἱ γονεῖς πλήρωναν γιὰ τὸ παιδί σὰν λύτρα ἓνα ἀμνὸ ἢ ἓνα ζεῦγος περιστεριῶν.

Ὁ πρωτότοκος ἦταν πραγματικὰ μιὰ αἱματηρὴ θυσία ἡ ὁποῖα ἀναβαλλόταν ἀπὸ αἶωνα σὲ αἶωνα μέχρι τὴ μέρα πὺ ὁδηγήθηκε στὸ ναὸ ὁ Μονογενὴς Γιὸς τοῦ Θεοῦ πὺ εἶχε γίνει Γιὸς τῆς Παρθένου, ὁ «υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ

στην ανθρώπινη ιστορία ή αίματηρή αυτή θυσία έγινε δεκτή από το Θεό παρά το γεγονός ότι το αντικατάστατο της θυσίας είχε προσφερθεί, αυτή τη μοναδική φορά ο Θεός Πατέρας δέχτηκε και τον ίδιο το θάνατο του Βρέφους.

Η θυσία έπρεπε να περιμένει τον καιρό της· πέρασαν κάπου τριάντα χρόνια από την παρουσίαση του βρέ-φους μέχρι το θάνατο του ώριμου Ίησου· ή θυσία όμως είχε γίνει δεκτή και, όταν ήλθε ο καιρός, το βρέφος που είχε προσφερθεί από την Παρθέ-νο Μαρία πέθανε στο Γολγοθά πάνω σ' ένα σταυρό.

Ένω ο Άγιος Συμεών διακήρυττε τη λύτρωση του κόσμου από τη μακραίωνη αποξένωσή του από το Θεό έδινε ταυτόχρονα και στη Θεομήτορα τη φοβερή προειδοποίη-ση ότι μιὰ ρομφαία θα διαπερνούσε και τη δική της την καρδιά, ότι ή θυ-σία που αναστελλόταν για τη στιγμή εκείνη θα φανεωνόταν κάποια μέρα σαν θεϊκή βουλή και θα αποτελούσε ένα τραγικό μονοπάτι για το Χριστό και για εκείνη (Λκ. 2. 34, 35).

Ο Χριστός ακολούθησε πραγματικά το τραγικό αυτό μονοπάτι, το μονοπάτι της ανθρώπινης και της Θείας έγκατάλειψης, την όδο προς τον Κήπο της Γεθσημανή και το θάνατο του Γολγοθά. Ο θάνατός Του ήταν μιὰ καταπάτηση του θανάτου έφ' όσον αναστήθηκε ζωντανός από το μνήμα. Έπειτα αναλήφθηκε με δόξα και μάς έδωσε το Άγιό Του Πνεύμα και όμως ούτε και τότε δεν έξαλείφεται το σημείο του σταυρού και ή τραγωδία του κόσμου δε φτάνει στο τέλος της.

Ο έγερθείς Χριστός έχει στα χέρια και στα πόδια Του τα σημάδια από τα καρφιά, στην πλευρά την ούλη από τη λόγχη και στο μέτωπό Του τα σημάδια από την κορώνα την οποία Του είχαν φορέσει κοροϊδευτικά, το στεφάνι που αντί να είναι βασιλικό είχε γίνει από άγκάθια.

Γινόμαστε κι εμείς μέ-τοχοι της σταυρικής αυτής όδοϋ: ο καθένας από μάς παρουσιάστηκε στην έκκλησία ύστερα από το Βάπτισμά του· τότε διαβά-στηκαν προσευχές για τις μητέρες μας και για μάς και ή έκκλησία επικαλέστηκε τον Κύριο, τον Προστάτη των νηπίων που είχε ο ίδιος κρατηθεί στις άγκάλες του Αγ. Συμεών, ζητώντας έλεος και συμπα-ράσταση.

Αυτό έγινε κατ' εικόνα της παρουσίας του Χριστού· πριν από αυτό είχαμε βαπτιστεί και το Βάπτισμα σύμφωνα με τον Άπ. Παύλο (Ρωμ. 6. 3-11) και την πίστη της Έκκλησίας είναι μιὰ καταβύθιση στο θάνατο του Χριστού ώστε να τον κάνει δικό μας θάνατο, με τον ίδιο τρόπο που ή Ανά-στασή Του γίνεται δική μας ανάσταση.

Έμεις λοιπόν που έχουμε πεθάνει με το θάνατο του Χριστού και έγερθεί με την Ανάστασή Του οδηγούμαστε στο ναδ όπως είχε οδηγηθεί κι Έκεϊνος, αιώνιοι και έν

τούτοις ὑποκείμενοι στήν τραγωδία τοῦ χρόνου, ζωντανοὶ ἀλλὰ προορισμένοι γιὰ τὸ θάνατο. Ὁ Χριστὸς ἦταν ζωντανὸς στήν αἰώνια θεότητά Του καὶ τὴν ἀθά-νατη ἀνθρώπινη σάρκα Του, ὅμως δέχτηκε τὸ θάνατο τῆς σάρκας Του γιὰ νὰ κοινωνήσῃ σὲ ὅλα μὲ τὴ δική μας ἀμαρτωλὴ σάρκα. Μὲ παρόμοιο τρόπο ὕστερα ἀπὸ τὴ συνανάστασή μας μαζί Του ὁ Χριστὸς μᾶς ἀποστέλλει – ὅπως προηγουμένως ὁ Πατέρας εἶχε στείλει Ἐκεῖνον – στὴ σφαῖρα τῆς ἀμαρτίας γιὰ νὰ σηκώσουμε στὰ σώματα, τὶς ψυχὲς καὶ ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξή μας τὸ σταυρὸ τοῦ κόσμου ὁ ὁποῖος ἔχει πέσει καὶ ἐξαγοραστεῖ ἀλλὰ πὺ δὲν ἔχει ἀπολυτρωθεῖ ἀκό-μα.

Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἀπ. Παύλου καλούμαστε νὰ ἀνταναπληρώσουμε στὰ σώματά μας τὰ ὑστερή-ματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ (Κολ. 1. 24) – κι ἐπειδὴ εἴμαστε τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ εἴμαστε ἓνα μαζί Του, ἡ τραγωδία τὴν ὁποία ὁ ἐρχομὸς Του ἀπάλειψε ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Δια-θήκη καὶ τὸν κόσμο τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἡ ὁποία ἔγινε κατόπιν ἡ δική Του τραγωδία συνεχίζεται μέσα σ' ἐμᾶς σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος (1877- 1970. Ἔγινε Πατριάρχης Μόσχας τὸ 1945) εἶχε πεῖ μιὰ φορὰ ὅτι ἡ Ἐκκλη-σία εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁποῖο, ἐνῶ συνεχῶς οἱ ἄνθρωποι ἀπορρίπτουν, σταυρώνεται κατὰ τὴ διάρκεια τῶν αἰώνων γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸς εἶναι ὁ δικὸς μας ὁ δρόμος, αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα τὸ ὁποῖο μᾶς φέρνει ἡ ἔνδοξη μὰ τρομακτικὴ αὐτὴ γιορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸ δίκαιο Συμεών.

Πλησιάζουμε στὶς ἐβδομάδες ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες μᾶς προπαρασκευάζουν γιὰ τὴν Τεσσαρακοστή, τὴν Ἁγία Ἐβδομάδα καὶ τὴν Ἀνάσταση· εἴμαστε ἤδη κοινωνοὶ τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅμως ὀφείλουμε ξανὰ καὶ ξανὰ νὰ ἀκο-λουθήσουμε τὸ μονοπάτι· αὐτὸ τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ τὸ κάνουμε τρόπο ζωῆς μας πάντοτε, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὅπου καὶ ἂν συμβεῖ νὰ βρεθοῦμε: εἴμαστε τὸ σταυρωμένο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁποῖο προσφέρεται ἀπὸ τὸ Θεό, τὸ ὁποῖο πέρα κι ἀπ' αὐτό, καθ' ὁμοίωση τοῦ Χριστοῦ, προσφέρει τὸ ἴδιο τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Πηγή: agiazoni.gr